ای پروردگار مردم، این بیماری را ببر و شفا بده که تویی شفادهنده. هیچ شفایی جز شفای تو نیست؛ شفایی که هیچ بیماری‌ای را باقی نگذارد)

از مادر مؤمنان عایشه رضی الله عنها روایت است که فرمود: رسول الله صلی الله علیه و سلم هرگاه نزد بیماری می‌آمدند تا برایش دعا کنند، می‌فرمودند: «أَذْهِبِ الْبَاسَ، رَبَّ النَّاسِ، وَاشْفِ أَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ، شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا» (ای پروردگار مردم، این بیماری را ببر و شفا بده که تویی شفادهنده. هیچ شفایی جز شفای تو نیست؛ شفایی که هیچ بیماری‌ای را باقی نگذارد)

[صحیح است] [بخاری و مسلم در روایت آن اتفاق دارند]

پیامبر صلی الله علیه و سلم هرگاه بیماری را عیادت می‌کردند، برایش دعا کرده و می‌فرمودند: خداوندا «أَذْهِبِ» (ببر) و بزدای «الْبَاسَ» (رنج) و شدت بیماری را، «رَبَّ النَّاسِ» (ای پروردگار مردم) و آفریدگار و پرورش‌دهندهٔ آنان، «وَاشْفِ» (و شفا بده) این بیمار را «أَنْتَ» (تویی) ای منزه «الشَّافِي» (شفادهنده) و به نام شفادهنده‌ات به تو متوسل می‌شوم، «لَا شِفَاءَ» (هیچ شفایی) برای بیمار حاصل نمی‌شود «إِلَّا شِفَاؤُكَ» (مگر شفای تو) و عافیتت، «شِفَاءً» (شفایی) مطلق «لَا يُغَادِرُ» (که باقی نمی‌گذارد) و به جا نمی‌گذارد «سَقَمًا» (و بیماریِ دیگری).

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5542